

Kaarli olli ifka veel haige. Emma pa-
we peale olli tohter temmale lubba andnud
nattoke räkida. Kui Tawet sedda kuulda sai,
ollti ta rõmus. Ta istus Kaarli wodi åre,
wesi tulli silmi, andis ta fahwatand pallele
suud. Kaarli naeratas ja ütles: „Kül min-
nul aeg iggawaks läks ja meel kurw olli, et
ma sulle ei woinud luggeda piiblist — igga-
pääw ollen ma selle párrast murres olnud.
Ennese haigusse párrast ei olle ma mitte
kurw, — et kül wanna emma iggapääw mo-
wodi åres nuttab — sa tead, Tawet, Jum-
mal on mind halgesks lastnud jáda ja teab
ka, mis meile hea on, sepárrast árra olle
kurw.”

„Kas se hea woi b olla, kui innimenne hai-
ge on?” küsis Tawet immeeks pannes.

„Jah wist, se on hea,” ütles Kaarli,
„sedda ma saan monnikord selgeste arro, hai-
gus öppetab kannatust, juhhatab Jummal a
pole watama, panneb mótlema surma peale
ja teise ello peale. Se on wågga hea, kui
innimenne pattude andeksandmist öppib pal-

suma. Kes teab, kas terve innimessel tul-
leb neid asjo mele.”

„Waene, waene Kaarli”, ütles Tawet,
kül olleks mul hea meel, kui sa ni terve
olleksid, kui need lapsed, mis iggapääw min-
nust mõda käiwad.”

„Ei mitte, árra sedda ihhalda”, ütles
Kaarli, „seddawisi mulle keige parram, mul-
do olleks Jummal teistwisi seadnud. Jah
töeste, Tawet, Jummal teab keige parra-
minni, mis sulle ja mulle heaks on. Eks sa
mäslleta, mis ma sulle luggesin, et ta murret
peab lindude eest, kattufse peál, ja et meie
rahhus woime hingada, ta kaitseb meid. Oó
kui rõmus ollen ma monnikord, kui kirriko-
öppetaja mind waatma tulleb ja minnoga
palvet peab — siis ei woi kül mailmas rõõm-
samat hinge olla, kui minna ollen!”

Tawet jái mótlema, panni immeeks selle
lapsokesse kannatust ja allandamist Jumma-
la armokäe olla — mis temma ennese sees
mitte ei tundnud ollewad.